

ik alleen, dan loop ik gevaar in Amsterdam aan den draai te raken en dan ben ik mogelijk al mijn geld kwijt, eer ik te Rotterdam terug ben. Kaat en Keet hoorden dit nauwelijks of zij vlasten op den buit. Kaat bood aan de onkosten te verschieten. Twee dagen later toog men op reis. Kaat hield zich aan den Oostindisch vaarder, Keet aan den voermansknecht. Daar het ontvangen van die *f* 300 slechts een voorwendsel was, maakte de bedoelde matroos zich na tal van slemppartijen uit de voeten en liet de beide vrouwen voor het gelag zitten. Nu was Holland in last. De logementhouder eischte betaling, de voerman wilde haar zonder vooruitbetaling niet naar Rotterdam terugbrengen en het gereede geld was verteerd. De kastelein in het wijnhuis, waar de matroos haar achterliet ('t was bij eenen Broekman in de Hoogstraat) schoot er de zestien stuivers gemaakte vertering bij in; maar, daar de rekening, in het logement »Het Wapen van Amsterdam» in de Warmoesstraat, meer dan vijftig gulden bedroeg, moesten Kaatjes beugeltasch met haak en ketting en haar gouden oorbellen naar den Lombard. De voerman, hiermede belast, ontving er drie en zestig gulden op; genoeg dus om de schuld in het logement te betalen. Hij hield er echter vier en twintig gulden af voor het rijtuig, en nu was de som niet meer voldoende. Een tweede pand werd nu gemaakt. Hierop ontving men zestien gulden. De waard werd betaald en Kaat en haar vriendin vertrokken weder naar Rotterdam. 't Lust mij niet alle kleine bijzonderheden, welke omtrent dezen tocht nog vermeld worden, hier mede te deelen. Hoeveel we echter op rekening willen stellen van de partijdigheid des auteurs, de opgave van naam en woonplaats der betrokken personen, geeft ons recht aan te nemen, dat Kaat te dier tijd allerminst een zedig zusje is geweest.